

ความเป็นไปได้ของการระงับข้อพิพาททางเลือก (ADR) บนกฎหมายคุ้มครองข้อมูลส่วนบุคคล (PDPA)

1. บทนำ

ในประเทศไทย นอกเหนือจากการไกล่เกลี่ยข้อพิพาทตามพระราชบัญญัติการไกล่เกลี่ยข้อพิพาท พ.ศ. 2562 แล้ว กระบวนการไกล่เกลี่ยข้อพิพาทยังได้ถูกระบุไว้ในกฎหมายเฉพาะฉบับอื่นๆด้วย เช่น กระบวนการไกล่เกลี่ยข้อพิพาทตามพระราชบัญญัติเกษตรพันธสัญญา [1] หรือ การระงับข้อพิพาทด้วยการไกล่เกลี่ยในธุรกิจประกันภัยที่อยู่ภายใต้การกำกับดูแลของสำนักงานคณะกรรมการกำกับและส่งเสริมการประกอบธุรกิจประกันภัย หรือ คปภ. จะเห็นได้ว่าหน่วยงานที่มีความรับผิดชอบแต่ละประเภทนั้น ย่อมมีผู้เชี่ยวชาญเฉพาะด้านและมีอำนาจเฉพาะที่จะใช้สำหรับการระงับข้อพิพาทแต่ละประเภทซึ่งเกี่ยวข้องกับกฎหมายเฉพาะนั้นๆ

ภายใต้พระราชบัญญัติคุ้มครองข้อมูลส่วนบุคคล พ.ศ. 2562 หรือ PDPA ได้มีการระบุถึงการระงับข้อพิพาททางเลือกไว้ใน มาตรา 72 (3) ความว่า คณะกรรมการคุ้มครองข้อมูลส่วนบุคคล หรือ PDPC เป็นผู้มีอำนาจในการระงับข้อพิพาทใดๆ ก็ตามที่เกี่ยวข้องกับข้อมูลส่วนบุคคล [2]

ถึงแม้ว่าในมาตรา 72 ของ PDPA นี้จะได้อำนาจให้ PDPC มีอำนาจในการไกล่เกลี่ยข้อพิพาทซึ่งเกี่ยวข้องกับการคุ้มครองข้อมูลส่วนบุคคล แต่ PDPA ก็ไม่ได้มีการกำหนดขั้นตอนที่ชัดเจนในการดำเนินการไกล่เกลี่ยข้อพิพาทไว้ ยิ่งไปกว่านั้นพระราชบัญญัติฉบับดังกล่าวกำหนดไว้แต่สิทธิของเจ้าของข้อมูลส่วนบุคคลในการที่จะยื่นเรื่องร้องเรียนเท่านั้น [3] แต่ไม่ได้มีการกำหนดถึงสิทธิสำหรับผู้ควบคุมข้อมูลส่วนบุคคลและผู้ประมวลผลข้อมูลส่วนบุคคลในการเริ่มต้นเสนอข้อพิพาทไปให้ PDPC พิจารณาไกล่เกลี่ยเลย

หากคู่พิพาทภายใต้ PDPA ไม่สามารถเข้าสู่กระบวนการไกล่เกลี่ยตามที่ได้ระบุไว้ในมาตรา 72 แล้ว ทางเลือกเดียวที่คู่พิพาทจะต้องดำเนินการตามขั้นตอนก็คือ การดำเนินการตามขั้นตอนใช้สิทธิในการร้องเรียนตามที่บัญญัติไว้ในหมวด 5 เท่านั้น [4] ดังนั้นแล้วจะมีหนทางใดบ้างที่คู่พิพาทจะสามารถระงับข้อพิพาทได้อย่างสมานฉันท์ ดังเช่นที่ได้ระบุไว้ในมาตรา 72 (3) ?

ปัญหาอีกประการหนึ่งที่ต้องพิจารณาก็คือ เมื่อพิจารณาตามมุมมองของกฎหมายฉบับอื่นๆแล้ว ผู้ควบคุมข้อมูลส่วนบุคคล ผู้ประมวลผลข้อมูลส่วนบุคคล และเจ้าของข้อมูลส่วนบุคคลเองนั้น ยังมีสถานะอื่นๆตามกฎหมาย อีกทั้งยังมีความสัมพันธ์ในทางกฎหมายระหว่างกันในรูปแบบต่างๆอีกด้วย ยกตัวอย่างเช่น ความสัมพันธ์ระหว่างนายจ้างและลูกจ้าง หรือความสัมพันธ์ระหว่างสถาบันการศึกษาและนิสิต/นักศึกษา เป็นต้น ซึ่งความสัมพันธ์เหล่านี้เองไม่สามารถดำเนินต่อไปได้ด้วยความเป็นฉันทามติ หากผู้ควบคุมข้อมูลหรือผู้ประมวลผลข้อมูลถูกร้องเรียนโดยเจ้าของข้อมูลส่วนบุคคล

บทความนี้จะมุ่งเน้นไปยังประเด็นที่ว่ากฎหมาย PDPA ของประเทศไทยนั้น ควรมีกระบวนการไกล่เกลี่ยข้อพิพาทหรือไม่ และจะเป็นประโยชน์อย่างไรต่อฝ่ายที่เกี่ยวข้องภายใต้พระราชบัญญัติฉบับนี้

2. เหตุใดพระราชบัญญัติการไกล่เกลี่ยข้อพิพาท พ.ศ. 2562 ไม่สามารถใช้ในกรณีเฉพาะดังกล่าวได้

ในประเทศไทยนั้น ข้อพิพาทที่จะสามารถระงับได้ตามกระบวนการที่กำหนดในพระราชบัญญัติการไกล่เกลี่ยข้อพิพาท พ.ศ. 2562 หรือ พรบ.ไกล่เกลี่ยฯ นั้น สามารถแบ่งออกเป็น 2 ประเภท [5] ดังนี้

2.1. การไกล่เกลี่ยข้อพิพาททางแพ่ง[6]

ภายใต้ พรบ.ไกล่เกลี่ยฯ นั้น ข้อพิพาทที่สามารถระงับข้อพิพาทด้วยการไกล่เกลี่ยข้อพิพาททางแพ่ง มี 4 ประเภท [7] ได้แก่ 1. ข้อพิพาทเกี่ยวกับที่ดินที่มีข้อพิพาทเกี่ยวกับกรรมสิทธิ์ 2. ข้อพิพาทระหว่างทายาทเกี่ยวกับทรัพย์สินมรดก 3. ข้อพิพาทอื่นตามที่กำหนดในพระราชกฤษฎีกา และ 4. ข้อพิพาทอื่นนอกจากข้อก่อนหน้าที่มีทุนทรัพย์ไม่เกินห้าล้านบาท หรือไม่เกินจำนวนตามที่กำหนดในพระราชกฤษฎีกา

ตามที่ได้กล่าวมาข้างต้นจะเห็นได้ว่า ข้อพิพาทเกี่ยวกับข้อมูลส่วนบุคคล ไม่ได้มีการระบุไว้ใน พรบ. โกลด์เกลีย์ฯ และในปัจจุบัน ทั้งยัง ไม่มีพระราชกฤษฎีกาฉบับใดที่มีการระบุถึงการระงับข้อพิพาทที่เกี่ยวกับข้อมูลส่วนบุคคลโดยใช้กระบวนการในการไกล่เกลี่ยข้อพิพาทตามที่ได้บัญญัติไว้ในพระราชบัญญัติฉบับนี้

2.2. การไกล่เกลี่ยข้อพิพาททางอาญา [8]

ภายใต้ พรบ. โกลด์เกลีย์ฯ นั้น การกระทำความผิดทางอาญาที่สามารถเข้าสู่กระบวนการไกล่เกลี่ยข้อพิพาทนั้น จะต้องเป็นความผิดยอมความได้ [9] ซึ่ง พรบ. โกลด์เกลีย์ฯ ได้บัญญัติไว้สอดคล้องกับมาตรา 79 ของ กฎหมาย PDPA ของ ประเทศไทย ซึ่งได้กำหนดให้เป็นความผิดอันยอมความได้

กระนั้นก็ดี แม้ว่ากฎหมาย PDPA จะกำหนดให้ข้อพิพาททางอาญานั้นสามารถตกลงยอมความกันได้ แต่ก็ยังไม่มี ความชัดเจนว่าข้อพิพาทในส่วนของคดีที่ทางแพ่งนั้นจะยุติลงตามไปด้วยหรือไม่ ยิ่งไปกว่านั้น เนื่องจากกฎหมาย PDPA ของประเทศไทย มีหลายมาตราที่มีความซับซ้อน เช่น การตีความในประเด็นเรื่ององค์ประกอบของการกระทำความผิด ดังนั้น เพื่อเป็นการหลีกเลี่ยงความผิดหลงในการตีความ ข้อพิพาทอันเกี่ยวข้องกับ กฎหมาย PDPA จึงควรที่จะต้องพิจารณา โดย PDPC และควรมีกระบวนการระงับข้อพิพาทที่เฉพาะเจาะจง ด้วยวิธีไกล่เกลี่ยข้อพิพาทเช่นกัน

3. การไกล่เกลี่ยข้อพิพาทภายใต้กฎหมายคุ้มครองข้อมูลส่วนบุคคลของประเทศเกาหลี หรือ PIPA

ภายใต้กฎหมาย PIPA ของประเทศเกาหลี ซึ่งเป็นกฎหมายเฉพาะที่กำหนดเกี่ยวกับการคุ้มครองข้อมูลส่วนบุคคล เช่นเดียวกับกฎหมาย PDPA ของประเทศไทยนั้น ได้มีการกำหนดกระบวนการไกล่เกลี่ยข้อพิพาทไว้ต่างหาก ในหมวด 6 เพื่อใช้สำหรับข้อพิพาทใดๆ ที่เกิดจากการละเมิดหลักการคุ้มครองข้อมูลส่วนบุคคลตามที่ได้ระบุไว้ในกฎหมายฉบับ ดังกล่าว โดยกระบวนการดังกล่าวจะดำเนินการโดยหน่วยงานที่มีชื่อว่า คณะกรรมการไกล่เกลี่ยข้อพิพาทเกี่ยวกับข้อมูล ส่วนบุคคล (Personal Information Dispute Mediation Committee) [10]

การไกล่เกลี่ยข้อพิพาทเกี่ยวกับข้อมูลส่วนบุคคลภายใต้ PIPA นี้ มีกระบวนการที่ใกล้เคียงกับการไกล่เกลี่ยข้อ พิพาทโดยทั่วไปอย่างเห็นได้ชัด ในแง่ที่ว่า คู่พิพาทฝ่ายใดฝ่ายหนึ่งที่เกี่ยวข้องกับประเด็นพิพาทในส่วนที่เกี่ยวข้องกับข้อมูล ส่วนบุคคล สามารถยื่นข้อพิพาทของตนให้คณะกรรมการไกล่เกลี่ยข้อพิพาทพิจารณาได้ ไม่ว่าจะบุคคลดังกล่าวจะมีสถานะอยู่ใน ฝั่งของเจ้าของข้อมูลส่วนบุคคลหรือฝั่งของผู้ควบคุมหรือประมวลผลข้อมูลส่วนบุคคลตาม PIPA ก็ตาม [11]

เมื่อคู่พิพาทฝ่ายหนึ่งได้ยื่นคำร้องไปยังคณะกรรมการไกล่เกลี่ยข้อพิพาทเพื่อขอให้มีการไกล่เกลี่ยข้อพิพาทแล้ว (ต่อไปนี้จะเรียกคู่กรณีฝ่ายนี้ว่าเป็น “ผู้ร้อง”) คณะกรรมการฯ จะมีการแจ้งไปยังคู่พิพาทอีกฝ่ายหนึ่ง (ต่อไปนี้จะเรียกว่า “ผู้ ถูกร้อง”) หลังจากนั้น คณะกรรมการไกล่เกลี่ยข้อพิพาทจะจัดเตรียม “ร่างบันทึกการประนีประนอมยอมความก่อนการไกล่ เกลี่ยข้อพิพาท (Draft of Settlement before Mediation) ในระหว่างการสืบหาข้อเท็จจริง [12] และเมื่อเสร็จสิ้นกระบวนการ การสืบหาข้อเท็จจริงแล้ว คณะกรรมการจะทำการจัดทำ “ร่างการไกล่เกลี่ยข้อพิพาท (Draft of Mediation)” โดยจะระบุถึง รายละเอียดต่างๆ เช่น การระงับการกระทำที่เป็นการละเมิดไว้ชั่วคราวในระหว่างการสืบหาข้อเท็จจริง การคืนสิทธิต่างๆ รายละเอียดเกี่ยวกับค่าเสียหาย และการชดใช้อื่นๆ ที่จำเป็น รวมถึงมาตรการที่จำเป็นในการป้องกันไม่ให้เกิดการละเมิดซ้ำ ในลักษณะอย่างเดียวกัน หรือเกิดการละเมิดที่ใกล้เคียงกันอีก [13]

ในกระบวนการตรวจสอบข้อเท็จจริงนั้น จะกระทำโดยคณะกรรมการไกล่เกลี่ยข้อพิพาท โดยการร้องขอให้ คู่พิพาทฝ่ายใดๆ ยื่นหรือแสดงหลักฐานหรือสิ่งอื่นใดที่เกี่ยวข้อง ซึ่งจำเป็นต่อการไกล่เกลี่ยข้อพิพาทนั้น หรืออาจมีการร้อง ขอคู่พิพาทฝ่ายดังกล่าวให้เข้าร่วมกระบวนการตรวจสอบข้อเท็จจริงที่เกี่ยวกับข้อพิพาท ในฐานะพยานและให้การหรือ แสดงหลักฐานต่อหน้าคณะกรรมการไกล่เกลี่ยข้อพิพาท [14]

เมื่อคู่พิพาททั้งหมดได้แสดงหลักฐานให้การแก่คณะกรรมการไกล่เกลี่ยข้อพิพาทแล้ว คณะกรรมการไกล่เกลี่ยข้อ พิพาทจะจัดเตรียมและเสนอร่างบันทึกการประนีประนอมยอมความโดยการไกล่เกลี่ยข้อพิพาทไปยังคู่กรณีแต่ละฝ่ายโดย

ไม่ชักช้า โดยคู่พิพาททั้งสองฝ่ายจะต้องแจ้งกลับมายังคณะกรรมการ โกลด์เคลียร์ข้อพิพาทภายใน 15 วัน ว่าตนจะยอมรับหรือปฏิเสธร่างบันทึกการประนีประนอมยอมความโดยการไกล่เกลี่ยข้อพิพาทนั้น หากข้อพิพาทนั้นถูกปฏิเสธที่จะไกล่เกลี่ย ย่อมถือว่าข้อพิพาทนั้นไม่สามารถที่จะไกล่เกลี่ยได้ และให้กระบวนการไกล่เกลี่ยข้อพิพาทยุติลง [15]

จะเห็นได้ว่า กระบวนการไกล่เกลี่ยนั้น มีพื้นฐานมาจากความยินยอมและความสมัครใจของคู่พิพาทว่าจะเข้าร่วมกระบวนการไกล่เกลี่ยหรือไม่ จึงเห็นได้อย่างชัดเจนว่ากระบวนการไกล่เกลี่ยข้อพิพาทนั้นจะไม่ขัดต่อหลักความยินยอมของเจ้าของข้อมูลส่วนบุคคลซึ่งก็เป็นไปตามวัตถุประสงค์ของกฎหมาย PIPA

4. ประเด็นที่ควรพิจารณาเมื่อเกิดข้อพิพาทเกี่ยวกับการคุ้มครองข้อมูลส่วนบุคคล

เนื่องจากว่า กฎหมาย PDPA ของประเทศไทย มีความเกี่ยวข้องกับทุกองค์กรและองค์กรเกือบทั้งหมด มีหน้าที่ที่จะต้องปฏิบัติตามบทบัญญัติของกฎหมายฉบับนี้ อย่างไรก็ตาม ประเด็นที่ควรพิจารณาและอาจทำให้คู่พิพาทสามารถสามารถระงับข้อพิพาทได้อย่างฉันทมิตรโดยใช้กระบวนการไกล่เกลี่ยนั้น สามารถอธิบายได้ดังนี้

4.1. ประเด็นเกี่ยวกับอำนาจของเจ้าพนักงานผู้มีอำนาจในการเข้าไปในสถานที่ประกอบกิจการของผู้ควบคุมข้อมูลส่วนบุคคลและผู้ประมวลผลข้อมูลส่วนบุคคล

ตามกฎหมาย PDPA ของประเทศไทยใน หมวด 5 เรื่องการร้องเรียนนั้น เมื่อเจ้าของข้อมูลส่วนบุคคลยื่นเรื่องร้องเรียนไปยัง PDPC กฎหมายได้ให้อำนาจอย่างมากแก่เจ้าของข้อมูลส่วนบุคคล รวมถึงตัว PDPC และเจ้าพนักงานผู้มีอำนาจด้วย ในการที่จะเข้าไปยังสถานที่ประกอบกิจการของผู้ควบคุมข้อมูลและผู้ประมวลผลข้อมูลส่วนบุคคล [16] ซึ่งคล้ายคลึงกับอำนาจของพนักงานสอบสวนตามประมวลกฎหมายอาญา ซึ่งอาจทำให้ผู้ควบคุมข้อมูลและผู้ประมวลผลข้อมูลได้รับความเสียหายจากการที่เจ้าพนักงานผู้มีอำนาจดังกล่าวเข้าไปยังสถานประกอบการ โดยไม่ได้รับการขออนุญาตหรือขออนุญาตได้รับความเสียหายจากการที่ผู้ควบคุมข้อมูลส่วนบุคคลจะต้องหยุดการดำเนินธุรกิจเป็นการชั่วคราว ซึ่งหมายความว่าผู้ควบคุมข้อมูลส่วนบุคคลซึ่งเป็นเจ้าของกิจการจะต้องสูญเสียรายได้จำนวนหนึ่งแล้ว แม้ว่าการรั่วไหลของข้อมูลส่วนบุคคลดังกล่าว ยังไม่ได้รับการพิสูจน์

จะเห็นได้ว่า มีเพียงฝ่ายผู้ควบคุมข้อมูลส่วนบุคคลและผู้ประมวลผลข้อมูลส่วนบุคคลเท่านั้น ที่จะถูกบังคับให้ปฏิบัติตามในหมวดนี้ ในทางตรงกันข้ามเจ้าของข้อมูลส่วนบุคคลเป็นฝ่ายเดียวที่มีสิทธิหลายประการ ดังนั้น หากมีทางเลือกอื่นใด ที่สามารถให้คู่พิพาทเข้าสู่กระบวนการไกล่เกลี่ยได้ ก็ย่อมถือเป็นทางเลือกที่สามารถลดความเสียหายดังกล่าวระหว่างคู่พิพาทได้

4.2. กฎหมาย PDPA ของประเทศไทยให้สิทธิแก่ผู้ที่เป็นเจ้าของข้อมูลส่วนบุคคลอยู่ฝ่ายเดียว

ตามที่วัตถุประสงค์ของกฎหมายฉบับนี้ คือเป็น ไปเพื่อปกป้องข้อมูลส่วนบุคคลของเจ้าของข้อมูล กรณีที่มีการให้สิทธิหลายประการแก่เจ้าของข้อมูลส่วนบุคคลภายใต้กฎหมาย PDPA เป็นเรื่องที่ดี

ทว่า ในอีกมุมหนึ่ง กลับไม่ได้มีการให้สิทธิแก่ผู้ควบคุมข้อมูลและผู้ประมวลผลข้อมูลแต่ประการใดเลย แม้แต่สิทธิในการเริ่มกระบวนการระงับข้อพิพาทโดยวิธีการส่งคำร้องไปยัง PDPC ซึ่งเห็นได้ว่า ปัจจุบันกฎหมาย PDPA ของประเทศไทยค่อนข้างมุ่งบังคับใช้กับผู้ควบคุมข้อมูลส่วนบุคคลและผู้ประมวลผลข้อมูลส่วนบุคคลแต่เพียงฝ่ายเดียว ถึงแม้ว่าข้อพิพาทนั้นอาจจะสามารถระงับได้อย่างฉันทมิตรระหว่างคู่พิพาททั้งสองฝ่าย แต่การที่กฎหมายให้สิทธิแก่คู่พิพาทเพียงฝั่งเดียวนั้นอาจจะไม่ยุติธรรมสำหรับฝั่งของผู้ควบคุมข้อมูลส่วนบุคคลและผู้ประมวลผลข้อมูลส่วนบุคคล ดังนั้นการระงับข้อพิพาทด้วยการไกล่เกลี่ย จึงถือได้ว่าเป็นทางเลือกหนึ่งที่ว่าด้วยคู่พิพาททั้งสองฝ่ายและสามารถลดความเสียหายที่สังคมจะตั้งคำถามเกี่ยวกับความเป็นกลางของกฎหมายฉบับนี้

4.3. ประเด็นเรื่องการรักษาความสัมพันธ์ระหว่างเจ้าของข้อมูลส่วนบุคคล ผู้ควบคุมข้อมูลส่วนบุคคล และ ผู้ประมวลผลข้อมูลส่วนบุคคล

ในความเป็นจริงแล้ว บทบาทของเจ้าของข้อมูลส่วนบุคคลตามกฎหมายอื่นๆ นอกเหนือไปจาก PDPA แล้วอาจอยู่ในฐานะอื่นๆ ด้วย เช่น ผู้ป่วย พนักงาน หรือ ลูกค้า เป็นต้น ดังนั้นหากข้อเท็จจริงปรากฏว่าเจ้าของข้อมูลส่วนบุคคลตั้งใจที่จะยื่นเรื่องร้องเรียน ต่อนายจ้างของตน ต่อผู้ให้บริการ หรือต่อสถานพยาบาล ซึ่งมีบทบาทเป็นผู้ควบคุมข้อมูลส่วนบุคคล หรือผู้ประมวลผลข้อมูลส่วนบุคคลด้วยแล้ว อาจทำให้คู่พิพาททั้งสองฝ่ายนั้น ไม่สามารถพูดคุยได้อย่างฉันทมิตรและยุติข้อพิพาทร่วมกันได้ ในท้ายที่สุดแล้วหากทั้งสองฝ่ายต้องดำเนินกิจกรรมทางธุรกิจร่วมกันต่อ พวกเขาจะสามารถดำเนินการอย่างราบรื่นได้อย่างไร

4.4. เหตุใดจึงต้องใช้การไกล่เกลี่ยเพื่อระงับข้อพิพาทภายใต้ PDPA แต่ไม่สามารถใช้กระบวนการอนุญาโตตุลาการได้

เนื่องจากวัตถุประสงค์ของการคุ้มครองข้อมูลส่วนบุคคลส่วนหนึ่งนั้นจะมุ่งเน้นไปที่ “ความยินยอม” ของเจ้าของข้อมูลส่วนบุคคล หากแต่ตามกระบวนการอนุญาโตตุลาการนั้น คู่สัญญาทั้งสองฝ่ายจะผูกพันกับข้อสัญญาว่าด้วยเรื่องอนุญาโตตุลาการตั้งแต่นั้น เพราะคู่สัญญาจะต้องตกลงกันก่อนในอันดับแรกว่าจะใช้กระบวนการอนุญาโตตุลาการในการระงับข้อพิพาท โดยเมื่อเกิดข้อพิพาทแล้วคู่สัญญาก็จะไม่มีสิทธิใดๆ ในการถอนความยินยอมในการระงับข้อพิพาทดังกล่าว เพื่อไปใช้วิธีการอื่นในการระงับข้อพิพาท ซึ่งเห็นได้ชัดว่าอาจจะเกิดปัญหาว่าขัดแย้งกับหลักเรื่อง “ความยินยอม” ของเจ้าของข้อมูลส่วนบุคคลซึ่งเป็นวัตถุประสงค์ที่สำคัญที่สุดประการหนึ่งของกฎหมายคุ้มครองข้อมูลส่วนบุคคล

ยิ่งไปกว่านั้น อนุญาโตตุลาการยังมีอำนาจในการตัดสินข้อพิพาทมากกว่า และสามารถออกคำสั่งชั่งชั่งของอนุญาโตตุลาการเพื่อบังคับใช้กับคู่พิพาทอีกฝ่ายหลังจากเสร็จสิ้นกระบวนการพิจารณา เว้นแต่คำสั่งชั่งชั่งนั้นจะขัดต่อความสงบเรียบร้อยหรือศีลธรรมอันดีของประชาชน ดังนั้นแล้ว ความยินยอมของเจ้าของข้อมูลจะได้รับการคุ้มครองภายใต้กระบวนการอนุญาโตตุลาการได้อย่างไร ในเมื่อไม่มีทางเลือกใดๆ สำหรับเจ้าของข้อมูลตลอดทุกขั้นตอนของกระบวนการอนุญาโตตุลาการ ในขณะที่สำหรับกระบวนการไกล่เกลี่ยข้อพิพาทแล้วนั้น ตั้งแต่การยื่นคำร้องจนไปถึงการลงนามในสัญญาประนีประนอมยอมความ ล้วนตั้งอยู่บนพื้นฐานความยินยอมของคู่พิพาททั้งสองฝ่าย

5. บทสรุป

โดยสรุปแล้ว กระบวนการร้องเรียนภายใต้ PDPA ในปัจจุบันได้ให้อำนาจและหน้าที่แก่ PDPC ค่อนข้างมาก รวมไปถึงเจ้าพนักงานผู้มีอำนาจและเจ้าของข้อมูลส่วนบุคคลด้วย อันจะนำไปสู่ประเด็นต่างๆตามที่กล่าวไว้ข้างต้น อีกประการหนึ่ง กระบวนการร้องเรียนของ PDPA ไม่ได้ให้สิทธิใดๆ สำหรับทั้งผู้ควบคุมข้อมูลส่วนบุคคลและผู้ประมวลผลข้อมูลส่วนบุคคลเลยในตลอดกระบวนการร้องเรียน ผู้ควบคุมข้อมูลและผู้ประมวลผลข้อมูลกลับมีหน้าที่ที่จะต้องปฏิบัติตามต่างๆมากมาย แม้ว่าข้อพิพาทนั้นจะสามารถประนีประนอมยอมความได้โดยกระบวนการไกล่เกลี่ยก็ตาม ซึ่งน่าที่จะก่อให้เกิดประโยชน์แก่เจ้าของข้อมูลส่วนบุคคลมากกว่าหากสามารถระงับข้อพิพาทได้โดยกระบวนการไกล่เกลี่ยได้ ทั้งยังจะทำให้ข้อมูลส่วนบุคคลจะไม่ถูกเผยแพร่อีกต่อไปอีกทอดหากจะต้องมีการดำเนินตามกระบวนการถัดๆ ไปที่กำหนดในกฎหมาย

ท้ายที่สุดนี้ หากมีความเป็นไปได้ในอนาคตที่จะมีกระบวนการไกล่เกลี่ยภายใต้ PDPA แล้ว เพื่อให้การดำเนินกระบวนการเป็นไปตามหลักความเป็นกลางและเป็นอิสระแล้ว สมาชิกของคณะกรรมการไกล่เกลี่ยอาจไม่ใช่เป็นบุคคลเดียวกับสมาชิกใน PDPC ก็ได้

- จบ -

- [1] พระราชบัญญัติส่งเสริมและพัฒนาระบบเกษตรพันธสัญญา พ.ศ. 2560
- [2] พระราชบัญญัติคุ้มครองข้อมูลส่วนบุคคล พ.ศ. 2562 มาตรา 72 (3)
- [3] พระราชบัญญัติคุ้มครองข้อมูลส่วนบุคคล พ.ศ. 2562 มาตรา 73
- [4] พระราชบัญญัติคุ้มครองข้อมูลส่วนบุคคล พ.ศ. 2562 หมวด 5

- [5] พระราชบัญญัติการไกล่เกลี่ยข้อพิพาท หมวด 2 และ 3
- [6] พระราชบัญญัติการไกล่เกลี่ยข้อพิพาท หมวด 2 ส่วนที่ 1 มาตรา 20
- [7] พระราชบัญญัติการไกล่เกลี่ยข้อพิพาท มาตรา 20
- [8] พระราชบัญญัติการไกล่เกลี่ยข้อพิพาท หมวด 3 มาตรา 35
- [9] พระราชบัญญัติการไกล่เกลี่ยข้อพิพาท มาตรา 35 (1)
- [10] กฎหมาย PIPA ของประเทศเกาหลี หมวด 6 มาตรา 40 ถึง 50
- [11] กฎหมาย PIPA ของประเทศเกาหลี มาตรา 43
- [12] กฎหมาย PIPA ของประเทศเกาหลี มาตรา 46
- [13] กฎหมาย PIPA ของประเทศเกาหลี มาตรา 47 (1)
- [14] กฎหมาย PIPA ของประเทศเกาหลี มาตรา 45
- [15] กฎหมาย PIPA ของประเทศเกาหลี มาตรา 47
- [16] พระราชบัญญัติคุ้มครองข้อมูลส่วนบุคคล พ.ศ. 2562 มาตรา 76 วรรค 2